

Τυδεὺς, Ἄρη δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει.

ΑΝ. οὗτος ὁ τὰς Πολυνεΐκεος, ὦ γέρον,
αὐτοκασιγνήτας νύμφας ὁμόγαμος κυρεῖ;
ὡς ἀλλόχρως ὄπλοισι, μιξοβάρβαρος. 135

ΠΑ. σακεσφόροι γὰρ πάντες Αἰτωλοὶ, τέκνον,
λόγχαις τ' ἀκοντιστῆρες εὐστοχώτατοι. 140

ΑΝ. σὺ δ', ὦ γέρον, πῶς αἰσθάνει σαφῶς τάδε;

ΠΑ. σημεί' ἰδὼν τότε ἀσπίδων ἐγνώρισα,
[σπονδάς ὅτ' ἦλθον σῶ κασιγνήτῳ φέρων.]
ἃ προσδεδορκῶς οἶδα τοὺς ὀπλισμένους.

ΑΝ. τίς δ' οὗτος ἀμφὶ μνήμα τὸ Ζήθου περᾶ
καταβόστρυχος ὄμμασι γοργὸς εἰσιδεῖν νεανίας
λοχαγός; ὡς ὄχλος νιν ὑστέρω ποδὶ
πάνοπλος ἀμφέπει. 145

ΠΑ. ὅδ' ἐστὶ Παρθενοπαῖος, Ἀταλάντης γόνος. 150

ΑΝ. ἀλλὰ νιν ἅ κατ' ὄρη μετὰ ματέρος
Ἄρτεμις ἱεμένα τόξοις δαμάσασ' ὀλέσειεν
ὅς ἐπ' ἐμὰν πόλιν ἔβα πέρσων.

ΠΑ. εἶη τάδ', ὦ παῖ· σὺν δίκη δ' ἤκουσι γῆν·
ὁ καὶ δέδοικα μὴ σκοπῶσ' ὀρθῶς θεοί. 155

ΑΝ. ποῦ δ' ὅς ἐμοὶ μιᾶς ἐγένετ' ἐκ ματρὸς πολυπόνῳ
μοίρα;

ὦ φίλτατ', εἶπέ, ποῦ ἔστι Πολυνεΐκης, γέρον.

ΠΑ. ἐκεῖνος ἐπτά παρθένων τάφου πέλας
Νιόβης Ἀδράστῳ πλησίον παραστατεῖ.
ὄρας; 160

ΑΝ. ὄρω δῆτ' οὐ σαφῶς, ὄρω δέ πως
μορφῆς τύπωμα στέρνα τ' ἐξηκασμένα.
ἀνεμώκεος εἶθε δρόμον νεφέλας
ποσὶν ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρος 165

πρὸς ἐμὸν ὁμογενέτορα, περὶ δ' ὠλένας
δέρα φιλτάτα βάλοιμι χρόνῳ φυγάδα μέλεον. ὡς
ὄπλοισι χρυσέοισιν ἐκπρεπῆς, γέρον,
ἑώοις ὅμοια φλεγέθων βολαῖς ἀλίου.

ΠΑ. ἤξει δόμους τούσδ', ὥστε σ' ἐμπλήσαι χαρᾶς,
ἔνσπονδος. 170